

**Prof. dr hab. Ignacy Hoffman - Dziekan Wydziału Lekarskiego
Uniwersytetu Poznańskiego
w latach 1933/1934 i 1946/1947**

Lekarz internista, patolog. Urodził się 8 maja 1873 r. w Jarudze na Podolu. Studiował medycynę na Uniwersytecie Kijowskim, uzyskując dyplom w 1896 r. W 1911 r. doktoryzował się, w 1916 r. habilitował z problematyki chorób wewnętrznych. W 1921 r. został mianowany profesorem nadzwyczajnym patologii ogólnej i doświadczalnej Uniwersytetu Poznańskiego, a w 1937 r. profesorem zwyczajnym.

Specjalizował się w chorobach wewnętrznych najpierw w Szpitalu Miejskim w Kijowie, a potem w kierowanej przez prof. Obrazcowa Klinice Chorób Wewnętrznych miejscowego uniwersytetu, równocześnie pracując kolejno w zakładach: chemii fizjologicznej, anatomii patologicznej i patologii ogólnej. W 1912 r. odbył krótki staż naukowy w klinice prof. Hisa w Berlinie, po czym wrócił do pracy w Kijowie. W listopadzie 1919 r. przyjechał do Warszawy i wstąpił do służby wojskowej. Pracował w Szpitalu Ujazdowskim. W październiku 1921 r. objął zorganizowany przez siebie Zakład Patologii Doświadczalnej Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Poznańskiego. Zorganizował poliklinikę chorób wewnętrznych dla studentów i ubogiej ludności Poznania, w której prowadził zajęcia dydaktyczne.

Był dwukrotnie dziekanem Wydziału Lekarskiego (1933/1934 i 1946/1947), a po II wojnie światowej był kuratorem Zakładu Fizyki Lekarskiej. Był kuratorem Koła Medyków i założycielem studenckiego kółka naukowego przy swoim zakładzie. Podczas okupacji wykładał dla studentów filii tajnego Uniwersytetu Ziemi Zachodnich w Częstochowie.

Był współzałożycielem i wiceprezesem Polskiego Towarzystwa Lekarskiego w Kijowie. Był zamiłowanym pedagogiem, doświadczonym lekarzem, lecz twórczej pracy naukowej poświęcał niewiele uwagi. Zmarł 17 grudnia 1947 r. w Poznaniu.